

РЕШЕНИЕ

№ 3309

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 09.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3630** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.68,ал.1,т.1 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на И. А. А.- гражданин на С. срещу Решение №5779/23.03.2023 година на Заместник-председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на И. А. А.-гражданин на С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение.Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал С.. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият-И. А. А. редовно и своевременно призован, се явява и с помощта на преводач от арабски език- Д. Татуз поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат К. определена от САК за процесуален представител и назначен за такъв от страна на съда.

Ответникът по оспорването- Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Д., редовно

упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Представителят на СГП- прокурор Д. изразява становище за неоснователност на подадената жалба.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 03-19/23.05.2022 година Председател на ДАБ към МС на РБ делегирал на Д. К. – Заместник- председател на ДАБ правомощията по чл.48,ал.1,т.1 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема международна закрила и делегирал и правата по чл.48,ал.1,т.2,т.3 и т.4 от ЗУБ.

На 22.07.2022 година ВПД Началник на ГПУ- К. със Заповед, рег. № 4379 ПАМ-263 краткосрочно настанил в СДВНЧ към Дирекция“ Миграция“ чужденец И. А. А.-гражданин на С..

На 11.08.2022 година оспорващият депозирал молба до ДАБ към МС за предоставяне на закрила.

На същата дата, оспорващият е регистриран в ДАБ и е настанен в Отдел- ПМЗ“ Военна рампа“ въз основа на Решение за настаняване №121/10.08.2022 година.

На 11.08.2022 година до оспорващия е изпратена Покана за явяване на интервю на дата 17.08.2022 година ,като поканата му е връчена на разбираем за него език.

На 14.12.2022 година с оспорващия е проведено интервю, в което той посочил, че е бил арестуван затова, че едни хора са го подвели, тъй като бил беден човек и от 13.10.2022 година до 09.12.2022 година е бил задържан от българските власти и са го осъдили условно, има само сирийско гражданство, напуснал е С. през месец май 2022 година за Турция нелегално, там е останал близо два месеца и се мъчел да мине границата с България, като в България пристигнал някъде на 20.07.2022 година и останал 20 дни в Б., за първи път напуска С. и целта му е била да стигне до Германия, арабин е , мюсюлманин сунит, не е пребивавал в друга държава – членка , като целта му е била да помогне на неговото семейство да изкарва пари, защото той е единственият, който се грижи за неговото семейство и ако той не работи, те ще стоят гладни, и от РБ иска предоставяне на закрила, за да може да се грижи за семейството си, защото четири години след смъртта на баща му, той сам се е грижил за 9 души, а това било невъзможно и затова решил да отиде за Европа.

На 17.03.2023 година до Председател на ДАБ към МС на РБ е депозирано Становище от интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, с което е предложено на търсеция закрила да бъде отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 23.03.2023 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 5771 с което отказал предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на И. А. А.-гражданин на С..

Решението е връчено на 29.03.2023 година на оспорващия, а текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.84,ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №5779/23.03.2023 година на Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ Председател на ДАБ е делегирал правомощия за издаване на решения по реда на чл.48,ал.1,т.1 от ЗУБ. Съгласно чл.52 от ЗУБ (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2007 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 година/ Председателят на Държавната агенция за бежанците може да делегира правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 - 4 и 6 и чл. 53, т. 12, с изключение на правомощието да отнема международна закрила, на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците. / като тук е налице хипотезата на делегиране на правомощия, които законът е предвидил за възможно. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем.Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна.Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия,не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа,на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането,заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период,заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето Д. К. заема длъжността- Заместник-председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението, Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено,че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 11.08.2022 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е покана за явяване на интервю, попълнил е регистрационен лист, снета му

Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсещ закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 11.08.2022 година представлява първа такава и то лично в съответствие разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от арабски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС, а молбата е препратена в ДАБ. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че, „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;

и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

От доказателствата по делото не се установява оспорващият да е поискал предоставянето на безплатна правна помощ. На второ място, липсват и твърдения,

че в хода на административното производство търсещият закрила под каквато и да е форма да е поискал предоставяне на правна помощ и такава му отказана, за да е налице нарушение на чл.12, т.1, б.в. и г от Директива 2013/32/ЕС, сочещ че на търсещо закрила лице не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации за кандидати в съответствие със законодателството на засегнатата държава-членка;

г) на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10, параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на решение по тяхната молба. На следващо място, няма и нарушение на нормата на чл.22 от Директива 2013/32/ЕС, постановяваща и вменяваща в задължение на държави-членки на кандидатите да дадат възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение. Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право.

Нещо повече, в хода на административното производство административният орган е спазил разпоредбата на чл.58, ал.3 от ЗУБ според която, молителят, не по-късно от 15 дни от подаването на молбата, се информира писмено на разбираем за него език, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Когато обстоятелствата налагат това, тази информация може да бъде предоставена устно, а в конкретната хипотеза, още след регистриране на молбата, на оспорващия е предоставена информация / Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за закрила до ДАБ, списъкът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и отново липсват доказателства, че търсещият закрила е поискал да се свърже с лице или организация, и такъв достъп му е отказан. Още при регистрацията на оспорващия по реда на [чл. 61, ал. 2 ЗУБ](#)/както при подаване на молбата, така и при попълване на регистрационния лист оспорващият е посочил, че владее арабски език. Този документ му е преведен и го е подписал без възражения и след като чужденецът е посочил арабски като език, които разбира, безспорно е спазена разпоредбата на чл.14, ал.2 от АПК/ като му е осигурен преводач от същия заявен от него език. Наред с това, в чл.12 от Директивата изрично е посочено, че търсещите закрила се интервюират на език, който владеят или за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Търсещият закрила е гражданин на С. като официалният език е арабски, като оспорващият е заявил, че владее арабски. Основното интервю в производството по общия ред, чиято цел е била сирийският гражданин да представи личната си история и да изясни причините, поради които иска да напусне страната си на произход и да иска закрила в Република България и то представена от него на арабски език, като при провеждането на интервютата, оспорващият е заявил, че няма пречка М. Ала Е. да бъде преводач, няма комуникативни пречки и разбира арабски език. Така кандидатът е бил

максимално улеснен да разбира въпросите на интервюиста, а отговорите му да бъдат правилно разбрани и точно преведени. В съставения за това интервю протокол в края има отбелязване, че е проведено на разбираем от чужденеца арабски език, текстът му е прочетен на арабски език и без да съществуват комуникативни пречки, без негови възражения и допълнения. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че езиковата процесуална гаранция по [чл. 63а, ал. 6 ЗУБ](#) и чл. 12, ал.1, б. "б." от Директива 2013/32/ЕС не е нито отнета, нито е ограничена. Наред с това, самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата- преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез изпращане на Покана за явяването му на определена дата, разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от арабски език. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите- без присъствието на членовете на семейството, проведено е при условията които гарантират съответстваща поверителност, осигурени са всички условия личното интервю да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най- вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила

, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто.

Независимо от обстоятелството, че извън срока по чл.74 от ЗУБ- до 4 месеца от образуването на производството по общия ред интервюиращ орган изготвил Становище, в което посочил, че молбата за предоставяне на международна закрила следва да бъде отхвърлена и изпратил личното дело на Председател на ДАБ, тъй като сроковете са инструктивни, а не преклузивни. Вярно е също така, че извън предвидения 6 месечен срок в нормата на чл.75 от ЗУБ- в срок до 6 месеца от образуване на производство по общия ред Заместник-председател на Държавната агенция за бежанците взел решение, с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила, но това на води до извод, че Решението е незаконосъобразно, защото срокът за издаване на решение е инструктивен и с изтичането му не се погасява правото на органа да издаде съответния акт. Наред с това, в период от 2 месеца / както сам твърди оспорващият същият е бил задържан от българските власти и се е намирал в следствения арест.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Заместник-председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. При издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна

закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1, т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава-членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си С. нелегално за Турция през месец май 2022 година, където останал там около 2 месеца, нелегално и се опитвал с помощта на трафиканти да премине българската граница, като целта му е била да стигне до Германия, защото в С. той се грижил за семейството си и не е могъл да ги изхранва, като няма значение дали България или Германия, тъй като след смъртта на баща му на него му било много трудно да се грижи за 9 души, не е имал проблеми с официалните власти, не е бил арестуван и съден в С., но в България – е имал проблеми с властите, като тази част от С. не е контролирана от режима в С., а от турските власти и няма казарма, но няма живот.

Обосновано административният орган е приел, че общата обстановка в С. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година и единствената цел на бежанската история на оспорващия е да придобие международна закрила, за да може да се грижи за своите братя и сестри.

Нещо повече дори оспорващият е депозирал молбата си за закрила, едва след като на него му е издадена Заповед за краткосрочно настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ на дата 22.07.2022 година.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава-членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на

тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи: „Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция- трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми- физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване.

Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история- да се грижи за семейството си по никакъв начин не води до извод, че той е бил подложен на преследване или изпитва страх от преследване.

Общото твърдение, че е напуснал родината си С. за да се грижи за своите братя и сестри да ги издържа, не може да доведе до извод, че спрямо търсещия закрила е упражнено каквото и да е преследване, защото от доказателствата по делото и от неговата бежанска история, не може да се установи, че е напуснал С. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на

основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действията на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорвания липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорвания не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН-това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че оспорваният е напуснал родината си и е дошъл в РБ нелегално, като е подал молба за закрила след като му е издадена Заповед за краткосрочно настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ от 22.07.2022 година. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също липсват и оспорваният не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване, като изрично е посочил, че не е политически ангажиран, че не бил съден или осъждан.

Законосъобразно Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорвания не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б.”в” от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б.”в” от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорвания не може да се приеме, че същият е напуснал страната си С. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал С. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот - да отиде в Германия, за да може да се грижи за своите братя и сестри и е подал молба за закрила едва след като бил задържан от българските власти и след като

краткосрочно е настанен в СДВНЧ и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

Обосновано ответникът по оспорването е приел, че ноторно известно е, че в С. има въоръжен конфликт, като от приложената Справка от Дирекция "Международна дейност" от 10.03.2023 година е видно, че режимът на А. и други подкрепящи го сили продължават въздушните и сухопътни офанзиви, започнати през 2019 година, за да си върнат провинция И. и други райони в С. С., убивайки цивилни и принудително разселвайки нови повече от 11 000 души, като ескалациите на северозапад, често включващи използване на тежки оръжия, опустошават цивилната инфраструктура в засегнатите райони и изострят и без това тежката хуманитарна ситуация, въздушни удари от срана на режима, многократно се атакуват обекти, където присъстват цивилни, включително болници, пазари, училища, селища за вътрешно разселени лица и ферми, много от които са включени в списъци на ООН за зони, на чиято територия няма конфликт, като положението в С. остава да бъде влошено.

Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в", във връзка с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Обоснована административният орган е обсъдил всички факти, включително и основанието по чл.12 от ЗУБ. Съгласно т.2 от тази разпоредба- Хуманитарен статут не се предоставя на чужденец. за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление.

От доказателствата по делото е видно, че оспорваният на дата 09.12.2022 година е осъден в РБ за извършено престъпление по чл.281, ал.2 от НК - Който с цел да набави за себе си или за друго имотна облага противозаконно подпомага чужденец да пребивава или преминава в страната в нарушение на закона, се наказва с лишаване от свобода до пет години и с глоба от три хиляди до десет хиляди лева. Наказанието е лишаване от свобода от една до шест години и глоба от пет хиляди до двадесет хиляди лева, когато деянието е извършено чрез използване на моторно, въздухоплавателно или друго транспортно средство, извършено по отношение на лице, ненавършило 16-годишна възраст, извършено по отношение на повече от едно лице.

Обстоятелството, че производството по наказателното дело е приключило със Споразумение и на оспорвания е наложено наказание лишаване от свобода 11 месеца, което е отложено по реда на чл.66 от НК за срок от три години, не води до извод, че наказанието не е тежко по смисъла на чл.93, т.7 от НК- "тежко престъпление" е това, за което по закона е предвидено наказание лишаване от свобода повече от пет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна

Съгласно разпоредбата на [чл. 17, § 1, б. "б" от Директива 2011/95/ЕС](#) на Европейския парламент и на Съвета, гражданинът на трета държава или лице без

гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице е извършило тежко престъпление. Посочената разпоредба е транспонирана в [ЗУБ](#), и е приложима и в конкретния казус.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на И. А. А.- гражданин на С. срещу Решение №5779/23.03.2023 година на Заместник-председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на И. А. А.- гражданин на С..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

